

ת"פ 29038/04/17 - שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן נגד קלארק קריסטופר טביס

בית משפט השלום בקריית שמונה
ת"פ 29038-04-17 שלוחת תביעות מרום הגליל
והגולן נ' קריסטופר טביס (עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת רות שפילברג כהן
שלוחת תביעות מרום הגליל והגולן

המאשימה

נגד

קלארק קריסטופר טביס (עציר)

הנאשם

גזר דין

כתב אישום ורקע.

1. הנאשם הורשע על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום מתוקן ובו שלוש עבירות שבוצעו במהלך שעות הלילה והבוקר בימים 13-14/4/17.

האירועים החלו בסמוך לשעה 23:05 ביום 13/4/17, בבית העלמין שבישוב אלמגור, שם היה באותה עת הנאשם. למקום הגיע מאבטח בעקבות קריאה על רעשים ונזקים. המאבטח הסיע את רכבו לתוך בית העלמין ושם הבחין בנאשם שנעמד מול רכבו של המאבטח כשהוא אוחז בידו ב"בזנט" ארוך ומנפנף לעברו בצורה מאיימת. המאבטח החל בנסיעה לאחור, להתרחק מהנאשם, אך הנאשם הלך בעקבותיו כאשר הוא נוהם וצועק. בהמשך ניסה המאבטח לנסוע קדימה לכיוון הנאשם, שנעצר בינתיים, אבל אז הלם הנאשם בבזנט ברכבו של המאבטח מספר פעמים וגרם לנזק בפגוש, במכסה המנוע, בפנסים ובדלת בסך מוערך של כ-6,270 ₪.

למקום נקראה המשטרה והגיעו שישה שוטרים, לבושים מדי יס"מ, ואולם אז, איים עליהם הנאשם בכך שהניף את הבזנט לעברם מצד לצד, כאמור לפגוע בהם, תוך שהוא צועק ונוהם את המילה: "FIRE" מספר פעמים.

השוטרים היממו את הנאשם בטייזר השתלטו עליו, ומוט הברזל נשמט מידיו.

למחרת היום, ביום 14.4.17, בשעות הבוקר בבית משפט השלום בנצרת, נפגש הנאשם עם עו"ד בחדר המיועד לכך ובמהלך הפגישה החל להרים קולו ולצעוק, תוך שהוא מניח ידיו על השולחן ונוהם לעבר עורך הדין.

לחדר נכנס לוחם נחשון להרגיע את הנאשם וביקש לכבול אותו באזיקי ידיים. הנאשם החל להתפרע, למשוך את האזיקים והתנגד לעוד שני לוחמי נחשון שניסו להשתלט עליו. בזמן ההשתלטות, כשהנאשם היה על הרצפה, הוא תקף בידי וברגליו שני לוחמי נחשון של שב"ס.

2. ביום 9/5/17, הודה הנאשם בכתב האישום שתוקן למתכונתו שפורטה לעיל והצדדים טענו לעונש באופן פתוח.

חו"ד פסיכיאטרית ונתוני הנאשם

3. כתב האישום נגד הנאשם הוגש ביום 20/4/17, בד בבד עם בקשה לעצור אותו עד לתום ההליכים. בתקופה שעברה מאז הגשת כתב האישום, נערכה לגבי הנאשם הסתכלות מקיפה מטעם הפסיכיאטר המחוזי. הצורך בהסתכלות עלה מתוך ההתנהגות המתוארת בכתב האישום, וההחלטות לגבי הסתכלות פסיכיאטרית ניתנו, לבקשת המאשימה, אף על פי שהנאשם התנגד לכל אורך ההליך להסתכלות ולאשפוז, וטען, באופן עקבי, כי אינו לוקה בכל מחלת נפש וכי ההתנהגות המתוארת בכתב האישום, נעברה בחלקה בשל אי הבנת המצב ובשל תחושתו כי היה מצוי בסכנה מבלי שידע כי מולו עומד מאבטח ואח"כ שוטרים. על אף עמדתו של הנאשם, בוצעה לגביו הסתכלות במשך תקופה של כעשרים יום, שבמהלכה ביקש הפסיכיאטר המחוזי מס' פעמים להאריך את צו האשפוז להשלמת האבחון, ובקשתו התקבלה.

4. מתוך חוות הדעת הפסיכיאטרית, והן מנתונים אחרים אשר אינם מצויים במחלוקת בין הצדדים, עלתה תמונה רחבה למדי לגבי הנאשם ונסיבותיו, אם כי ראוי לציין, כי חלק ניכר מהאינפורמציה שהובאה בפני הפסיכיאטר המחוזי, הובאה ממקור אחד בלבד והוא הנאשם עצמו, ומבלי שהמידע נתמך בכל מסמך או ראייה אחרים.

5. מדובר בתייר, תושב קליפורניה שבארה"ב, בן 31, נשוי ואב לתינוקת. לדבריו, שירת הנאשם שירות ממושך ב"מרינס" האמריקאי, היה מוצב בעבר באפגניסטן, כמו גם בעירק, זכה בעיטורים והשתחרר מהשירות הצבאי, אם כי עדיין מבצע שירות מילואים.

הנאשם דיווח לפסיכיאטר המחוזי, כי הגיע לישראל מספר שבועות לפני האירוע למטרות עסקיות, לקדם חברה שהקים בתחום ענף התרופות (רפואה בקנאביס רפואי) וכי טרם נעצר, קיים פגישות עסקיות מוצלחות.

לדבריו, נסע לצפון עם בני משפחתו לבילוי "קמפינג" וכך הגיע בליל האירוע לישוב אלמגור, שם שהה, ושם פרץ

האירוע (הראשון) שבכתב האישום.

יצוין כי בגרסה הראשונה שנגבתה ממנו, במסגרת צו בדיקה מיום 16.4.17, מסר הנאשם גרסה אחרת, ולא טען את "גרסת הקמפינג". באותה גרסה ראשונה מסר שהיה בשליחות אלוהית כלשהי, וכי חשב להקים באלמגור "מקום בו יאסוף את כל המאמינים".

גם לגבי נסיבות העבירה, שינה הנאשם את גרסתו במהלך תקופת האשפוז הממושכת יחסית שנדרשה וניתנה לצורך הסתכלות. תחילה, התייחס לעבירה בצורה לא ברורה, טען שהלך ושב פסלים אשר ראה בדרכו, "כי אלה היו פסלים רעים", וכי אף פנה לתושבי אלמגור ואמר להם "שבא לגאול אותם ממלאכים רעים".

בהמשך האשפוז, שינה הנאשם את גרסתו ומסר לפסיכיאטר, כי פעל אינסטינקטיבית על פי הכשרתו כחייל במטרה להגן על משפחתו, וזאת לאחר שסבר שמכוניות מנסות לדרוס אותו, ולאחר שבהמשך הופנו אליו (על ידי שוטרי היס"מ - ר.ש.כ) אקדחים או רובים.

הפסיכיאטר המחוזי, שביצע כאמור הסתכלות ממושכת לנאשם, מצא אותו בסופו של דבר כשיר לעמוד לדין, וקבע כי אין עדות לכל מצב פסיכוטי או אפקטיבי מג'ורי שבו היה הנאשם נתון בעת ביצוע העבירות. נקבע שהוא מבין את ההליכים ומסוגל לשתף פעולה עם עורך דינו.

יצוין כי הנאשם שלל כל שימוש בסמים פסיכואקטיביים, אף כי ניסה בעבר, לדבריו שימוש בסמים.

6. אציין, כי במהלך מספר ישיבות שבהן הובא הנאשם בפני, תחילה כחשוד במסגרת הליך מעצר הימים, ואח"כ כנאשם וכמשיב, לאחר שכתב האישום כבר הוגש, התנהג הנאשם לכאורה באופן נורמטיבי, פנה לבית המשפט בנימוס ולאחר שקיבל רשות, שיתף פעולה עם סניגורו ועם המתורגמן שליווה את כל ההליך, ושב והשמיע את טענתו כי מצבו הנפשי שפיר לחלוטין, וכי אין לו כל היסטוריה רפואית פסיכיאטרית. הנאשם התנגד, כאמור, לכך שישלח להמשך הסתכלות בכל פעם שהפסיכיאטר המחוזי ביקש זאת, וביקש כי יוחלט כי הוא כשיר לעמוד לדין, וכי בית המשפט יברר את אשמתו ללא דיחוי. יחד עם זאת, לאחר שהוסבר לו כי אין מנוס אלא לקבל חוות דעת סופית ומסכמת לגביו, קיבל את הדברים בהשלמה, ולא נהג בכל אופן שיש בו להזכיר או לדמות את ההתנהגות התוקפנית והחריגה המתוארת בכתב האישום.

בסופו של דבר, לאחר שהתקבלה חוות הדעת המסכמת ובהזדמנות הראשונה הקרובה לאחר השלמתה של חוות הדעת, הודיעו הצדדים על הסדר הטיעון, במסגרתו תוקן כתב אישום למתכונתו שפורטה לעיל, הנאשם הודה והורשע, והצדדים טענו בו ביום לעונש.

טיעוני הצדדים לעונש.

7. ב"כ המאשימה טען כי מדובר באירוע חמור, אשר עלול היה להסתיים בנזקים שקשה לשער אותם, אילולא היה מדובר באנשי משטרה. התובע התייחס לכך שמדובר בהתנהגות אלימה מתמשכת שהחלה כלפי המאבטח בתוך הרכב, המשיכה כלפי אנשי היס"מ, ואף למחרת כלפי אנשי שב"ס. נטען כי מתחם הענישה לגבי כלל העבירות, נע בין תקופת מעצר קצרה שניתנת לריצוי בעבודות שרות, אפשרות שנשללת בעניינו של הנאשם שהוא תייר, לבין 10 חודשי מאסר בפועל. נטען כי יש להטיל על הנאשם מאסר בפועל לתקופה של מספר חודשים.

8. ב"כ הנאשם טען שעמדת המאשימה מקפחת את הנאשם, בשל היותו תושב חוץ, ונאמר כי אילו היה מדבר באזרח ישראלי, הרי שיש להניח שהיה משוחרר לחלופת מעצר, וגם היתה נבחנת לגבי אופציה של עבודות שרות. הסניגור הצביע על כך שהנאשם מצוי בארץ זרה ללא כל קרוב או רע שילוהו, שכן משפחתו עזבה בסמוך לאחר מעצרו. מבחינה זו נטען, כי סבלו של הנאשם במעצר עולה על סבלו של עצור אחר.

באשר לעבירות כתב האישום - ביקש ב"כ הנאשם לראות את מעשי הנאשם ככאלה המוסברים באי הבנת הסיטואציה. נטען כי הנאשם סבר שזרים מתקיפים אותו, וזאת לאחר שהמאבטח נהג לעברו ברכב, וכי בהמשך הוקף בשוטרי היס"מ, שלגביהם לא ידע הנאשם כי מדובר בשוטרים, וכי אותם אנשים כיוונו אקדחיהם לעבר הנאשם, ולבסוף אף הכניעוהו באקדח טייזר. נאמר, כי מדובר במשוחרר צבא נורמטיבי לחלוטין, איש אקדמיה ואיש עסקים, אשר מבין את מעשיו, גם אם לא הבין את טיבם בעת הביצוע, ומגלה לגביהם חרטה ואחריות. נטען כי הנאשם פעל כתגובה לסוג של התגרות כלפיו. הסניגור ביקש להסתפק בימי מעצרו של הנאשם, הצהיר כי כוונתו לעזוב את הארץ ללא דיחוי לאחר שישוחרר, על מנת לחבור לאשתו ובתו הפעוטה.

9. הנאשם הביע צער על מעשיו וביקש רחמים. הנאשם הדגיש, כי אילו ידע כי מדובר בשוטרים, לא היה מעז לנהוג כפי שנהג, שכן הוא חש אמפתיה לגופי אכיפת חוק ולגופי ביטחון, בהיותו חייל משוחרר המכיר אישית שוטרים רבים. הנאשם חזר על גרסתו, לפיה חש ביום האירוע מותקף, ונהג על פי קוד של חייל משוחרר, במטרה להגן על משפחתו, במצב סכנה שנמצא בו להבנתו. הנאשם הזכיר את הנזקים שנגרמו לו, עת הוכה לדבריו ונעצר, והזכיר גם שסרטון בו תועד מתנגד למשטרה הופץ באינטרנט, וגרם לו נזק. הנאשם הצהיר, כי הוא מתכוון לעזוב את ישראל ברגע שישוחרר.

מתחם הענישה.

10. גזירת עונשו של נאשם נעשית על פי הוראותיו של תיקון 113, על פי עיקרון מוביל שהינו עיקרון ההלימה. יש לבחון את העונש ההולם את המעשה על פי נסיבותיו של המעשה הפלילי, מידת הפגיעה שלו בערכים המוגנים על ידי העבירות, מידת אשמו של הנאשם במעשה ועל פי מדיניות הענישה. ראשית יש לקבוע את מתחם הענישה הראוי לעבירה או לעבירות שבוצעו, ובשלב השני יש לקבוע את עונשו של הנאשם בתוך מתחם הענישה, על פי נסיבות חיצוניות לעבירה.

11. בענייננו, מדובר בשורת אירועים ועבירות אשר יש להתייחס אליהן כאל אירוע אחד, וכך גם טענו הצדדים בפני. מדובר בשורת עבירות אשר בוצעו בנסיבות יוצאות דופן ביותר. קשה להפריד בין נסיבות שעניין בביצוע העבירה בלבד, לבין נסיבות שעניין בזהותו של מבצע העבירה. נראה כי במקרה זה, יש משקל לעובדה שמדובר בתייר, אזרח זר ואורח בארץ, וכי נתוניו של הנאשם משפיעים על מדד החומרה של מעשיו.

12. העבירות שבוצעו - איומים, תקיפת עובד ציבור וחבלה במזיד ברכב, מגינות באופן כללי על שלום הציבור ועל ביטחון הפרט, וזאת בשינויים המתאימים לגבי כל עבירה ועבירה. כך לדוגמא, תקיפת עובד ציבור מגינה בנוסף לשלום הציבור ולביטחונו של עובד הציבור, גם על ערך שלטון החוק. עבירת חבלה במזיד ברכב בנסיבות ביצועה כאן, מגנה בנוסף לערכים שהוזכרו, גם על ערך קנייני רכושי של בעל הרכב הנפגע.

13. בבואי לאמוד את מידת הפגיעה בערכים המוגנים, מצאתי שוב כי מדובר במקרה חריג, אשר נסיבותיו לא הובררו עד תום. הסתכלות על האירועים מנקודת מבטם של המתלוננים מביאה למסקנה, כי התנהגותו של הנאשם הינה התנהגות חריגה, אלימה ומסוכנת. אם נראה נגד עינינו את האירוע מזווית מבטו של אותו מאבטח אשר נסע במשמרת לילה לבית העלמין כדי לבדוק תלונה על רעש שעולה מהמקום, ולהפתעתו הותקף על ידי זר שהלם ברכב בו נהג במוט ברזל, נהם לעברו ונופף במוט בצורה מאיימת - הרי שאז נקבע כי יש בהתנהגות חומרה יתרה. מאידך, תיאורו של הנאשם את הסיטואציה, מותירה ספק שמא פעל כפי שהוא טוען באינסטינקט מתוך אי כוונת פגיעה, אלא בשל שיפוט שגוי, לפיו סבר שהמאבטח הוא זר שעלול לפגוע בו ובמשפחתו. יצוין לגבי הסבר זה, כי גם אם יש בו ממש, אין בו להצדיק את ההתנהגות. אדם אשר בוחר לבלות את לילו בשטח ישוב זר, במיוחד אם הוא אזרח זר אשר אינו בקי בחוקי המקום, מצופה לנהוג בהבנה לגבי זכותם של דריו הקבועים של המקום, ובמקרה זה מאבטח שכיר, לסייר במקום ולבצע בדיקות, וזאת מבלי שיותקף או ייחשד כחורש רעה. מצופה מכל אדם, גם אזרח זר, ללא קשר לאזרחות, שפה או לאום, לקחת בחשבון את האפשרות שמא הוא מסיג גבול או מפריע את אורחות המקום. ציפיה זו מתחזקת כלפי מי שבוחר ללון ב"קמפינג" בבית עלמין של ישוב כפרי.

14. הנאשם פעל בתוקפנות מיותרת ובלתי סבירה עת הזיק לרכב בו נהג אותו מאבטח, גרם לנזק לרכב, ומן הסתם בהלה מיותרת לנהגו.

התנהגותו של הנאשם בהמשך כלפי שוטרי היס"מ, עת נופף במקל וצעק "FIRE", הינה התנהגות תמוהה המהווה איום, והתנגדות, עד כדי קריאת תגר, על סמכותם של אנשי משטרה.

יחד עם זאת יש לציין שהתנהגותו של הנאשם לא סיכנה בפועל את השוטרים במקום, אשר השתלטו ללא קושי על הנאשם, בעוד שאף הצליחו לצלם אותו בסרטון בעת מעשה.

ההתנהגות מאופיינת בהעדר מוחלט של תכנון ובספונטניות גמורה, שכן הנאשם שהה במקום מבודד בשעות לילה, ומן הסתם לא היה נקלע לאותה סיטואציה, אלמלא אותו סיור שעשה המאבטח במקום. לחומרא יש לציין, ובכך אני מקבלת את דבריו של התובע, כי הנזק הפוטנציאלי שעלול היה להיגרם מהתנהגותו של הנאשם, הוא משמעותי, שכן אילו היה נתקל באותו לילה באזרח מחוץ לרכב, אשר איננו שוטר, ואילו סבר, כפי שסבר לדבריו כאן, שאותו אדם מסכן אותו, הרי שעלול היה לפגוע בו פגיעה ממשית במוט הברזל שבו החזיק ונופף.

15. התנהגותו של הנאשם למחרת, כשתקף אנשי שב"ס, לאחר שהתנהג בתוקפנות בחדר המפגש עם עורך הדין במעצר, נעשתה, בעת שלכל הדעות לא היה מצוי בסכנה, וידע היטב מי עומד מולו. בשלב זה, נעשה מעשה התקיפה כלפי אנשי חוק במודע, ולא ניתן לקבל את הטענה שהנאשם טעה גם הפעם לגבי זהותם של אותם סוהרים כאנשי מערכת בטחונית.

16. לנוכח ההתנהגות התוקפנית שגילה הנאשם בליל האירוע שבו נעצר ולמחרת בשעות הבוקר, לא פלא שהמאשימה עמדה על השלמתה של חוות דעת פסיכיאטרית לגביו. נראה כי לאחר אותן שעות שבהן בוצעו העבירות, שינה הנאשם לחלוטין את התנהגותו, וכפי שכבר ציינתי לעיל, הפגין בהמשך התנהגות נורמטיבית לחלוטין, ניתן אפילו להגדירה כנעימה ומנומסת. הרקע לאותה "גלישה" מהמקובל והנהוג מבחינת התנהגות אנושית, נותר בלתי ברור, ואין בפנינו בשלב זה, אלא חוות דעת סופית, לפיה הנאשם כשיר לעמוד לדין.

17. בבואי להעריך את חומרת התנהגותו של הנאשם, אתייחס לכך שבפועל, זולת היזק לאותו רכב, לא גרם הנאשם נזק, כי התנהגותו מאופיינת בעיקר בחריגות תמוהה ופחות בסיכון בפועל, וכי הסיכון הפוטנציאלי נותר בגדר הערכה עלומה, אשר למרבה המזל, לא התממשה בפועל. ההתנהגות מאופיינת באלימות מתמשכת יחסית, כלפי מתלוננים שונים, ואולם לא מדובר באלימות קשה, וההתנהגות איננה שלוחת רסן, כי אם בעיקר תמוהה.

18. עיינתי בפסיקה אליה הפנה הסנגור, ונראה כי אין בטבלאות שהגיש, טבלה נפרדת לגבי כל אחת מהעבירות, אירוע פלילי דומה לזה שבפנינו. העונשים שהוטלו בתיקים השונים נעו בין עונשים טיפוליים עד עונשי מאסר קצרים בעבודות שרות, וזאת, במקרים רבים, התאמה להליכים טיפוליים ולהמלצות שרות המבחן - גורם שאינו רלוונטי לענייננו, שכן לא התבקש כלל תסקיר בשל נסיבותיו האישיות של הנאשם.

19. אני סבורה, כי מתחם הענישה שאליו הפנה התובע, אכן מבטא נכונה את חומרתם של האירועים, והוא אכן נע בין מאסר קצר אשר יכול וירוצה בעבודות שרות, ועד כ 10 חודשי מאסר בפועל.

20. בבואי לקבוע את עונשו של הנאשם בגדר המתחם, מצאתי כי ראוי לקבל את בקשתו, ולנהוג בו במידת הרחמים, תוך קביעת העונש קרוב לתחתיתו של מתחם הענישה.

כפי שציינתי לעיל, הנאשם שב וביקש שוב ושוב לסיים את ההליך, תוך שבכל הזדמנות הביע צער על מעשיו. הנאשם לוהה בפעם הראשונה בה נעצר בבני משפחה, שהגיעו לאולם הדיונים, ואולם מאז, במשך תקופה המתקרבת לחודש ימים, לא הגיע איש מטעמו לדיונים, ולא הוצעה כל הצעה לחלופת מעצר.

הנאשם טען כי משפחתו עזבה את הארץ וכי הוא נתון בניתוק מביתו התינוקת, אליה הוא מבקש לחבור מיד כשיתאפשר. משנמצא הנאשם כשיר לעמוד לדין ומשהובאו לגביו נתונים חיוביים בלבד, אם כי נתונים אלה מבוססים כאמור לעיל בעיקר על דבריו שלו - נראה כי מדובר באדם נורמטיבי, אשר פעל באופן חריג ותמוה על רקע לא ברור, ובבחינת מעידה חד פעמית. הנאשם נעצר, נכלא, נותק ממשפחתו, בשלב כלשהו נחבל, וכל זאת אמנם בשל מעשיו שלו, אך בסיטואציה ייחודית שבה הוא מצוי בארץ זרה אליה הגיע כתייר. נזקי ההליך לנאשם, הנם שיקול אשר יש לקחת בחשבון על פי הוראותיו של תיקון 113, ובמקרה זה אלה שיקולים לקולא.

לנוכח כל האמור לעיל, החלטתי לגזור את עונשו של הנאשם כדלקמן:

א. מאסר בפועל לתקופה של 45 ימי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם מיום האירוע - 13.4.17.

ב. מאסר על תנאי לתקופה של 4 חודשים והתנאי הוא כי במשך 3 שנים החל מיום שחרורו, לא יעבור הנאשם כל עבירת אלימות מסוג עוון או פשע, או את העבירות בהן הורשע.

ג. קנס בסך 1,000 ש"ח או 4 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 21.5.17.

ד. הנאשם ישלם פיצוי לבעליו של הרכב המוזכר בכתב האישום ואשר בו הולם הנאשם, בסך הנזק - 6,270 ₪. הסכום ישולם לא יאוחר מיום 21.5.17.

המאשימה תעביר תוך 7 ימים את הפרטים לתשלום עבור נזקי הרכב.

הפיצוי יופקד בקופת בית המשפט במועד לעיל שאם לא כן יישא סכום זה הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מיום גזר הדין.

זכות ערעור תוך 45 יום מהיום בבית משפט המחוזי בנצרת.

ניתן היום, ט"ו אייר תשע"ז, 11 מאי 2017, במעמד הנוכחים.